

Een bedwelming.

LEVEND SYMBOOL VAN HEEL EEN TIJDPERK.

Drager van een cultuur, erfgenaam van den geweldigen concertstijl, die door Liszt en door diens generatie werd geschapen: Serge Rachmaninoff is het symbool, het levende symbool van heel een tijdperk der muziekhistorie.

Hier, op zijn avond, waren alle banden met het tegenwoordige verbroken. Daar leefde, groeide en ontzette het geweld der romantiek in al haar grootschheid, al haar fabuleuze grootschheid; daar was de hartstocht van die wilde wereld van gevoel; hij greep u bij de keel en sloeg u ademloos; daar was de zoete weelde van de liefde, en zij omring u met haar zweele onontkoombaarheid; daar waren legioenen spoken, die uit afgrijselijke duisternissen kwamen, in grommende, verschrikkelijke kracht; daar waren donderende overwinningen, verbijsteringen van geluid in goud; daar waren teederheden en verschrikkingen: een wereld, een enorme, grandioze wereld!...

Wat had men niet gegeven voor een zaal in alle statie van dien tijd, voor het karakter en den stijl van die époque! Wat viel er niet te droomen van de hoofdsche, groote feesten die de Liszt-concerten zijn geweest, van licht en pracht: Parijs en Petersburg en Londen..... Zaat ge het niet!?

En zaagt ge ook hoe poover het nu was, hoe stijlloos en hoe democratisch? Hoe verloópen...

Liszt en Chopin en eigen werk heeft ons Rachmaninoff gespeeld. En men zag steeds weer dezelfde pracht, hoe de gedaante ook veranderde, men voelde steeds weer deze zelfde macht in haar reusachtigheid.

Figuren! Wat helpt het ons of wij een oorlog leden en een ander inzicht kregen, zoo wij geen figuren hebben, groot als deze? Wat geeft ons dan de nieuwe tijd met al zijn eischen, zoolang wij er de pijn alléén van ondergaan en nooit den bloei? Wat baat het ons wanneer wij vragen om muziek die voor de ooren een genot zij; niet voor de huid, zoo lang wij niemand hebben die ons oor verrukken kan in een gelijke mate als Rachmaninoff de zinnen kan betooveren? Waar is dan de persoonlijkheid die wij hier tegenover kunnen, moeten stellen.....

Men zal het morgen alles weer beseffen in zijn feitelijke, werkelijke waarde. Men zal de noodzaken weer zien van onzen eigen tijd, en weer vertrouwen dat het alles goed is zooals het is. Men zal de zekerheid weer winnen, en de overtuiging dat het zoo moet zijn, dat wij vóóruit bewogen.....

Tot aan den volgenden Dinsdag waarop hij weer gaat spelen, en de betoovering weer komen zal. De bedwelming.....

L. M. G. ARNTZENIUS.

Rachmaninoff

An intoxication.

LIVING SYMBOL OF AN ENTIRE ERA.

Bearer of a culture, heir to the magnificent concert style created by Liszt and his generation: Serge Rachmaninoff is the symbol, the living symbol of an entire era of music history.

Here, on his evening, all ties with the present were broken. There lived, grew, and terrified the violence of Romanticism in all its grandeur, all its fabulous magnificence; there was the passion of that wild world of feeling: it seized you by the throat and struck you breathless; there was the sweet opulence of love, and it surrounds you with its sultry inevitability; there were legions of spectres, emerging from hideous darknesses in growling, terrifying force; there were thundering victories, astonishments of sound in gold; there were tendernesses and terrors: a world, an enormous, grandiose world!... What one would not have given for a hall of all the grandeur of that era, for the character and style of that period! What one could not dream of regarding the courtly, grand feasts

that the Liszt concerts were, of light and splendour: Paris and Petersburg and London.....

Did you not see it!?

And did you also see how meagre it was now, how styleless and how democratic? How things turned out..

Liszt and Chopin and his own works Rachmaninoff played for us, And one saw the same splendour again and again; however the form changed, one felt again and again this very power in its immenseness.

Figures! What good does it do us if we suffered a war and gained a different insight, if we have no figures as great as these? What, then, does the new era offer us with all its demands, as long as we suffer the pain alone and never the flourishing? What good does it do us when we ask for music that is a delight to the ears, but not to the skin, as long as we have no one who can delight our ear to the same degree as Rachmaninoff can enchant the senses? Where, then, is the personality that we can, must, set against this.....

Tomorrow, one will realize it all again in its factual, true value. One will once again see the necessities of our own time, and trust again that everything is good as it is. One will regain certainty, and the conviction that it must be so, that we moved forward.....

Until next Tuesday, when he starts playing again, and the enchantment will come again. The intoxication.....

L. M. G. ARNTZENIUS.

[Translation: Google]